

mæneforvaltning. Den er midlertidig oprettet, og den bliver nu lovfæstet. Ved Siden deraf kommer der et Udvalg, som kan tage Bestemmelse, efterhaanden som Gaardene bliver forpagtningsledige. Med Hensyn til det Tidspunkt, da dette vil ske, har jeg ikke Tallene ved Haanden og kan give nøjagtige Oplysninger, men saa vidt jeg erindrer, vil der i 1922 og 1923 blive et forholdsvis stort Antal Gaarde forpagtningsledige. I 1924 og 1925 er det derimod forholdsvis faa, men derpaa kommer der en nogenlunde jævn Fordeling i de Aar, der er tilbage. Den længste Forpagtningstid er 16—17 Aar.

Formanden: Det ærede 7de Medlem for 5te Kreds har Ordet.

Holdgaard: Jeg frafalder Ordet.

Steincke: Det havde ikke været min Mening med de Bemærkninger, jeg vilde have gjort, hvis den ærede Taler før mig ikke havde spoleret mine Indledningsbemærkninger, at protestere imod Oprettelsen af dette Embede, at hævde, at det var uheldigt at ansætte en Embedsmand, men kun at raillere over, at man fra den Side, hvor man i Regelen er saa utilfreds med de mange nye Embedsmænd, stadig maa ansætte nogle. I og for sig tror jeg, at den højtærede Landbrugsminister netop har Ret i, at denne Embedsmand faar nok at gøre, og jeg kunde snarere have Lyst til at spørge ham, om han ikke tror, at naar man i Almindelighed maa ansætte en Godsforvalter for to-tre Ejendomme, vil der her blive Tale om en saa stor og omfattende Administration, at den slet ikke kan bestrides af en enkelt Embedsmand.

Jeg følte mig noget, men ikke helt beroliget ved de Udtalelser, som den højtærede Minister fremsatte med Hensyn til Anvendelsen af den Jord, der her bliver Tale om. Ministeren fandt det naturligt, at Befolkningen dernede fik Lejlighed til at udtale sig om, hvorvidt ogsaa denne Jord skulde falde ind under de Regler, der findes i Hovedloven om Jord i offentligt Eje. Jeg har ikke noget som helst imod og finder det ogsaa naturligt, at Befolkningen faar Lov til at udtale sig. Men jeg vilde

finde det højst unaturligt, om en Del af den sønderjydske Befolkning, hvis den havde en anden Opfattelse af Anvendeligheden af Loven, fik Lejlighed til at trænge igennem med denne Opfattelse, idet Loven, der efter min Opfattelse hviler paa overordentlig gode og sunde Principper, har en akkurat lige saa gavnlige Virkning for sønderjydsk Jords Vedkommende som for den Jord, der ligger ovenfor den tidligere Grænse. Derfor vil vi fra vor Side ikke kunne tænke os, at man gennem denne Lov, ad Omveje, skulde kunne gøre Virkningen af den i sin Tid vedtagne Lov illusorisk, og det er i saa Henseende ganske ligegyldigt, om Udstykning finder Sted i større eller i mindre Brug, thi Princippet har akkurat den samme gavnlige Virkning for større som for smaa Brug.

Landbrugsministeren (Madsen-Mygdal): For at Udstykning i større Brug kan finde Sted, vil det dog kræves, at Lovens Bestemmelser ændres, idet det forudsættes, at det er Brug af en vis Størrelse, der oprettes i Henhold til Loven af 4. Oktober 1919. Det ærede Medlem er jo fuldkommen sikker paa, at hans Opfattelse af disse Forhold er den rigtige, og føler sig ogsaa overbevist om, at denne Opfattelse deles af den sønderjydske Befolkning. Dette skal jeg slet ikke drage i Tvivl, men jeg synes, det var ønskeligt, at det blev bekræftet af selve den sønderjydske Befolkning.

Steincke: Her er ikke Tale om den højtærede Landbrugsministers eller min personlige Opfattelse. Her er Tale om en gældende dansk Lov, der selvfølgelig bør overføres til Sønderjylland, medmindre man af Hensyn til de sønderjydske Forhold vil vedtage en anden Lov. Derimod bør et Udvalg fra Sønderjylland ikke have Ret til at paavirke Loven saaledes, at den ikke finder Anvendelse paa det sønderjydske Omraade.

Hermed sluttede Forhandlingen.

Lovforslagets Overgang til anden Behandling
vedtoges uden Afstemning.